

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo trinásť

Jeff Pippenger

2025-12-18

Číslo trinásť

Práve sa zaoberáme prorockým symbolom roku 1863. Sústredili sme svoju pozornosť na biblický Kádeš ako na symbol vzbury starovekého Izraela proti „odpočinku“, ktorá privodila ich smrť počas obdobia, ktoré vyvrcholilo v Kádeši, a tak znázorňuje odmietnutie Jeremiášových „starých chodníkov“ v roku 1863, keď bolo odmietnuté „sedemnásobne“ z Levitika dvadsiatej šiestej kapitoly.

Pri skúmaní svetla spojeného s Kádešom a rokom 1863 sme určovali desať skúšok, ktoré dosiahli až ku Kádešu. Prvé tri skúšky sme určili ako skúšku manny. Tieto tri kroky možno znázorniť ako zázraky alebo skúšky a sobotný odpočinok ako prvá z desiatich skúšok zodpovedá desiatej skúške, ktorú Pavol v Liste Hebrejom tak jasne označuje ako „odpočinok“. Týchto desať skúšok obsahuje odpočinok alfa i odpočinok omega.

Nezáleží na tom, ako si študent proroctiev želá definovať „odpočinok“, ktorý Hebreji odmietli v Kádeši — pretože prorocky každý „odpočinok“ (riadok na riadok) odkazuje na „odpočinok a občerstvenie“, ktorým je neskorý dažď. Kádeš je prvoradým symbolom odmietnutia posolstva neskorého dažďa a takisto aj skúsenosti neskorého dažďa, lebo spečatenie, ktoré je vykonané na sto štyridsiatich štyroch tisícoch v Kádeši, je upevnením v pravde tak „rozumovo, ako aj duchovne“.

„Len čo bude Boží ľud zapečatený na svojich čelách — nie nejakou pečaťou alebo znamením, ktoré možno vidieť, ale upevnením v pravde, tak po intelektuálnej, ako aj po duchovnej stránke, takže nimi nebude možné pohnúť — len čo bude Boží ľud zapečatený a pripravený na preosievanie, príde ono. Vskutku, už sa začalo; Božie súdy sú teraz nad krajinou, aby nám dali varovanie, aby sme vedeli, čo prichádza.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 4, 1161.

Ustáliť sa „v pravde“ „intelektuálne“ predstavuje prijatie metodológie „riadok za riadkom“ ako jediného a výlučne posväteného prístupu pri štúdiu Božieho slova. Tento úzky prístup bol potvrdený ako správny prístup v auguste 1840, keď „zástupy boli presvedčené o správnosti zásad prorockého výkladu, ktoré prijal Miller a jeho spolupracovníci, a adventnému hnutiu bol daný podivuhodný impulz.“ Tento „podivuhodný impulz“ predstavuje prejavenie moci Ducha Svätého, ktorá v roku 1840 vyslala posolstvo prvého anjela do celého sveta.

Tí, ktorí sa podieľali na diele predstavujúcom „podivuhodný podnet“, boli zmocnení konať práve toto dielo mocou Ducha Svätého. Duch Svätý prejavil svoju moc iba medzi tými, ktorí prijali posvätnú metodológiu. Duch Svätý prejavil svoju moc iba v tých, ktorí prijali posvätnú metodológiu.

Intelektuálne sa upevniť v pravde znamená prijať metodológiu „riadok za riadkom“ a toto „priatie“ metodológie „riadok za riadkom“ je pre Laodicejského predstavované ako otvorenie dverí srdca pre vstup Posla do Laodicey v osobe Ducha Svätého. Prijatie tejto posvätnnej metodológie prináša moc Ducha Svätého do mysle tých, ktorí sa intelektuálne upevňujú v pravde. Prijatie tejto metodológie vytvára duchovnosť, ktorá je znázornená ako spojenie božstva s ľudstvom. Uplatňovanie biblickej metodológie „riadok za riadkom“, keď je zmiešané s vierou, je predstavené ako intelektuálne upevnenie v pravde, a pravda (posolstvo), ktorá je touto metodológiou vytvorená, nemôže byť oddelená od Ježiša, ktorý je Slovom. Prijatie posolstva Jeho Slova znamená prijať Ducha Svätého do svojej mysle. Takto intelektuálne upevnenie v pravde vytvára duchovnú skúsenosť, ktorá prijíma Božiu pečať schválenia.

Kádeš bol záverečnou skúškou pre staroveký Izrael. Dve skupiny pijanov vína v knihe Joel sú od seba oddelené a odlíšené na základe odmietnutia alebo prijatia posolstva neskorého dažďa, ktoré Joel označuje ako „nové víno“ na rozdiel od kvaseného vína, ktoré požíva druhá skupina. Joelovo „nové víno“ je Pavlov „odpočinok“ v Listu Hebrejom, v tretej a štvrtej kapitole. Je to aj to, čo Izaiášovi „opilci Efraima“ odmietajú „počuť“ — „ktorým povedal: ‚Toto je odpočinok, doprajte odpočinok ustálemu; a toto je občerstvenie‘: ale nechceli počuť. Preto im bolo slovo Hospodinovo príkaz za príkazom, príkaz za príkazom, pravidlo za pravidlom, pravidlo za pravidlom, tu trochu a tam trochu; aby išli a padli nazad, a boli zlomení, a chytení do osídla, a zajatí.“

Zistili sme, že Áronova vzburá pri zlatom teľati predstavuje „dve“ z desiatich skúšok, ktoré sa uzatvárajú v Kádeši. Rozdelenie tejto skúšky na dve skúšky je v súlade s obdobím skúšania neskorého dažďa, ktoré je znázornené „skúškou obrazu šelmy“, a to je skúška, ktorá určuje osud Božieho ľudu. Trinásta kapitola Zjavenia označuje „vzburu“, lebo číslo „trinásť“ predstavuje vzburu.

Kapitola sa začína pápežskou šelmou z mora, vrcholným symbolom vzbury na zemi, keďže ju Daniel označuje ako moc, ktorá hovorí veľké slová proti Najvyššiemu. Po tejto vzbury nasleduje vzburá šelmy zo zeme, Spojených štátov, ktoré potom nútia celý svet nasledovať ich príklad vzbury. Vzor pre tretiu vzburu v kapitole sa nachádza v prvej z týchto troch vzbur, predstavenej ako šelma z mora, symbol Vatikánu. V jedenástom verši Spojené štáty hovoria ako drak, a tak vytvárajú obraz šelmy — obraz Vatikánu. Od dvanásteho verša ďalej Spojené štáty nútia svet, aby robil to isté. Áronova vzburá je dvojaká: predstavuje vzburu Spojených štátov a potom vzburu celého sveta, keď je presadzovaný svetový obraz Vatikánu.

Áronova vzburá označuje obe obdobia, znázornené modloslužbou, keď Mojžiš nebol prítomný, po ktorej nasledovala modloslužba, keď Mojžiš prítomný bol. Mojžiš prijímal Zákon, a preto predstavuje Boží zákon ako bod rozdelenia vo vzbury. Skúška znázornená Áronovým zlatým obrazom teľaťa-šelmy je skúškou roku 1863.

Je to skúška nedeľného zákona, predstavujúca deliacu čiaru medzi životom a smrťou. Je to deliaca čiara medzi zasľúbenou krajinou a smrťou na púšti, deliaca čiara medzi znamením šelmy a pečaťou Boha, deliaca čiara medzi údelom Šebnu, Laodicejčana, a Eliakima, Filadelfčana. Prvé tri skúšky, znázornené mannou, symbolizujú spor o sobotu alebo nedeľu, tak ako aj desiata skúška.

Deliaca čiara v Áronovej vzbure so zlatým tel'at'om, predstavujúca piatu aj šiestu skúšku — a je nedeľným zákonom.

Štvrtou skúškou je voda pri Masse, čo znamená „skúšanie“, a pri Meribe, čo znamená „zástava Hospodina“, a nachádza sa v Exodus 17:1–7, kde je priamo označená ako „pokúšanie Hospodina“.

A celé zhromaždenie synov Izraelových sa pohlo z púšte Sín po svojich stanovištiach podľa rozkazu Hospodina a utáborilo sa v Refidíme; a nebolo vody, aby sa ľud napil. Preto sa ľud sporil s Mojžišom a hovoril: Daj nám vody, aby sme sa napili. A Mojžiš im povedal: Prečo sa sporíte so mnou? Prečo pokúšate Hospodina? A ľud tam žíznil po vode; a ľud reptal proti Mojžišovi a hovoril: Prečo si nás vyviedol z Egypta, aby si nás i naše deti i naše stáda umoril smädom?

A Mojžiš volal k Hospodinovi a vravel: Čo mám robiť s týmto ľudom? Ešte chvíľa a ukameňujú ma.

A Hospodin povedal Mojžišovi: Chod' pred ľudom a vezmi so sebou niektorých zo starších Izraela; a svoju palicu, ktorou si udrel rieku, vezmi do svojej ruky a chod'. Hľa, ja budem stáť pred tebou tam na skale na Horebe; a udrieš skalu, a vyjde z nej voda, aby sa ľud napil. A Mojžiš tak urobil pred očami starších Izraela.

A nazval meno toho miesta Massah a Meriba pre zvadu synov Izraelových a preto, že pokúšali Hospodina, hovoriac: Či je Hospodin medzi nami, alebo nie? Exodus 17:1–7.

Skúška predstavovaná „Massou“ a zástava predstavovaná „Meribou“ sú prorockou alfou, ktorá sa stretá so svojou prorockou omegou, keď Mojžiš po druhý raz udiera do tej istej Skaly. To znamená, že štvrté z desiatich popúdení je predstavené v Kádeši, lebo druhý Kádeš je miestom, kde Mojžiš v vzbure udiera do Skaly. Tým sa ukazuje, že Kádeš ako symbol zahŕňa skúšku vody, ktorá vytvára zástavu.

Skúška vody, ktorá vytvára zástavu, je skúškou posolstva neskorého dažďa. Rok 1863 bol miestom, kde mala byť zástava pozdvihnutá, ale beda; rok 1863 bol iba prvým Kádešom a druhý Kádeš je pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Massa a Meríba predstavujú záverečnú skúšku pre stoštyridsaťštyritisíc tesne predtým, ako budú pri nedeľnom zákone pozdvihnutí ako zástava. Nebola to autorita Ríma ani autorita Židov, ktorá zariadila Kristovu smrť. Táto autorita bola schválená v rade Nebies veky pred krížom. Mojžiš použil svoj prút, prút pomazaný samotným Bohom, aby udrel na Skalu — ale iba raz. Táto Skala je podľa inšpirácie znázornená posolstvami rokov 1840 až 1844, ktoré sú starými základnými pravdami predstavujúcimi chodník spravodlivých. V skúške znázornenej Massou je vodou, ktorá zachraňuje, voda vychádzajúca zo Skaly starých ciest. Táto voda skúša a vytvára dve triedy: jednu pre znamenie šelmy a druhú pre pečať Božiu, ako to predstavuje pečať Božia na tých, ktorí sú pozdvihnutí ako zástava, ako to znázorňuje Meríba.

Chrám bol dokončený pred tretím nariadením Artaxerxa, čím sa ustanovuje, že milleritský chrám, ktorý Kristus vybudoval za 46 rokov od roku 1798 až do roku 1844, bol dokončený pred tretím

anjelom, znázorneným príchodom tretieho nariadenia. Stoštyridsaťštyritisíc je zapečatených tesne pred nedeľným zákonom, keď sú potom pozdvihnutí ako zástavná obeť prvotín Letnic, ako za dávnych dní. Massa a Meríba označujú skúšku vodou, znázornenú posolstvom Polnočného volania v dejinách prvého a tretieho anjela.

Dielo spojenia božstva s ľudstvom je takisto znázornené ako spojenie dvoch chrámov. Je takisto znázornené ako manželstvo, v ktorom sa muž a žena, alebo ženský chrám a mužský chrám, spoja a stanú sa jedným telom. Kristus postavil milleritský chrám s cieľom uviesť ich do svojho nebeského chrámu, kde by našli „odpočinok“, znázornený v dejinách roku 1844 sobotou siedmeho dňa.

Keď sa toto chápanie Massy a Meríby ako štvrtej skúšky uplatní medzi úvodnou skúškou, ktorá tiež predstavuje tri skúšky, a po ktorej potom nasleduje nedeľný zákon piatej a šiestej skúšky — vtedy môžete vidieť, ale iba ak ste ochotní vidieť, že trojitá skúška s mannou je prvou skúškou, po ktorej nasleduje skúška, ktorá predchádza tretej dvojitej skúške Áronovho zlatého teľaťa. Massa a Meríba sú znázornené spolu, lebo iba v posolstve druhého anjela sa nachádza prorocké „zdvojenie“. Prvé tri skúšky manny sú posolstvom prvého anjela. Skúška Massy a Meríby je posolstvom druhého anjela a Áronova vzburá je posolstvom tretieho anjela.

Piatou skúškou je skúška Áronovho zlatého teľaťa, ktorá sa začína prejavom modlárstva, keď sa vzbúrenci domnievali, že ich nahá vzburá je pred Bohom skrytá.

Keď ľud videl, že Mojžiš dlho nezostupuje z vrchu, zhromaždil sa ľud k Áronovi a povedal mu: Vstaň, urob nám bohov, ktorí pôjdu pred nami; lebo o tomto Mojžišovi, mužovi, ktorý nás vyviedol z egyptskej krajiny, nevieme, čo sa s ním stalo. A Áron im povedal: Strhnite zlaté náušnice, ktoré sú v ušiach vašich žien, vašich synov i vašich dcér, a prineste ich ku mne. A všetok ľud si strhal zlaté náušnice, ktoré mal v ušiach, a priniesol ich Áronovi. A on ich vzal z ich rúk, opracoval ich rydlom a zhotovil zlate teľa. A oni povedali: Toto sú tvoji bohovia, Izrael, ktorí ťa vyviedli z egyptskej krajiny. Keď to Áron videl, postavil pred ním oltár; potom Áron vyhlásil a povedal: Zajtra bude sviatok Hospodinovi.

A na druhý deň vstali včasráno, obetovali zápalné obety a priniesli obety spoločenstva; a ľud si sadol, aby jedol a pil, a potom vstal, aby sa zabával. Exodus 32:1–6.

Šiesta skúška je druhou časťou vzbury so zlatým teľaťom, keď sa Mojžiš vracia po prijatí Desatora. Mojžiš sa pýta: „Kto je na Hospodinovej strane?“ väčšina zostala pasívna alebo sa pridala na stranu modloslužobníkov, čím zjavne prejavila tú istú vzburu v prítomnosti prostredníka.

Piata a šiesta skúška jasne predobrazuje a zodpovedá nedeľnému zákonu. Eliáš na vrchu Karmel kladie podobnú otázku, akú položil Mojžiš. Vyvoľte si dnes, komu budete slúžiť, poukazuje na skúšku nedeľného zákona. Symbolika skúšky obrazu šelmy poukazuje na nedeľný zákon. Rozdelenie Léviocov v príbehu o Áronovi a rozdelenie dvanástich kmeňov v príbehu o dvoch Jeroboámových zlatých teľatách označuje rozdelenie múdrych a bláznivých pri nedeľnom zákone. Laodicejskí sú bláznivými pannami, ako o tom svedčí sestra Whiteová, a preto rozdelenie panien pri nedeľnom zákone je rozdelením Laodicejských a Filadelfských. Piata a šiesta skúška, ktoré tvoria jednu dvojitú skúšku, zodpovedajú nedeľnému zákonu, čo znamená, že zodpovedajú roku

1863 a Kádešu.

Tridsiata a tridsiata tretia kapitola knihy Exodus sa naplňajú v ten istý deň, len v odstupoch niekoľkých hodín, a tento deň je predobrazom roku 1863 a Kádeša. V tridsiatej tretej kapitole Mojžiš prosí, aby smel vidieť Božiu slávu. Preto vidíme Mojžiša v piatom a šiestom pobúrení premieňaného na sto štyridsaťštyritisíc. Ten istý Mojžiš je tiež pri Kádeši, kde druhý raz udiera na Skalu, a tak predstavuje triedu, ktorá je rozdrvená Skalou, na ktorú odmietla padnúť. Tou Skalou je posolstvo, a preto sú pri Kádeši dva symboly Mojžiša: jeden zjavujúci Božiu slávu a druhý zavrhujúci Skalu.

„Nech tí, ktorí stoja ako Boží strážcovia na múroch Siona, sú mužmi, ktorí dokážu vidieť nebezpečenstva skôr, než prídu na ľud, — mužmi, ktorí vedia rozlišovať medzi pravdou a bludom, spravodlivosťou a nepravosťou.

„Zaznelo varovanie: Nesmie sa dovoliť, aby prišlo čokoľvek, čo by narušilo základ viery, na ktorom stavíme od chvíle, keď prišlo posolstvo v rokoch 1842, 1843 a 1844. Bola som v tomto posolstve a odvtedy stojím pred svetom, verná svetlu, ktoré nám Boh dal. Nemienime zložiť svoje nohy z plošiny, na ktorú boli postavené, keď sme deň za dňom hľadali Pána v úprimnej modlitbe a usilovali sa o svetlo. Myslíte si, že by som sa mohla vzdať svetla, ktoré mi Boh dal? Má byť ako Skala vekov. Vedie ma odvtedy, čo mi bolo dané.“ Review and Herald, 14. apríla 1903.

Jeden zo symbolov „Mojžiša v Kádeši“ udiera na Skalu palicou, symbolom authority. Po prvý raz to bola Božia autorita a po druhý raz to bola ľudská autorita. Trieda reprezentovaná Mojžišom pri druhom Kádeši je predstavená ako opilci Efraimovi, ktorí používajú svoju teologickú autoritu (palicu) na útok proti posolstvu neskorého dažďa, ktoré je posolstvom starých ciest z rokov 1840 až 1844.

„Všetky posolstvá dané v rokoch 1840 – 1844 majú byť teraz predkladané s dôrazom, lebo je mnoho ľudí, ktorí stratili správny smer. Posolstvá majú ísť ku všetkým cirkvám.

„Kristus povedal: ‚Blahoslavené sú vaše oči, lebo vidia; a vaše uši, lebo počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví ľudia túžili vidieť to, čo vidíte vy, a nevideli; a počuť to, čo počujete vy, a nepočuli‘ [Matúš 13:16, 17]. Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, ktoré boli videné v rokoch 1843 a 1844.

„Posolstvo bolo dané. A pri opakovaní tohto posolstva by nemalo byť nijaké meškanie, lebo znamenia času sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Čoskoro bude z Božieho ustanovenia dané posolstvo, ktoré prerastie v hlasité volanie. Potom Daniel povstane vo svojom údele, aby vydal svoje svedectvo.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 437.

Prvá skúška manny sú tri skúšky. Posledná z desiatich skúšok je skúškou tretieho anjela. Prvá i posledná obe predstavujú „odpočinok“ ako symbol skúšky. Prvá skúška sú tri skúšky, predstavujúce prvého anjela, po ktorom nasleduje druhý anjel; no štvrtá skúška, v ktorej sú zapečatovanie a vyvýšenie ako zástava, je predstavená Massou a Meribou. Tretí anjel, predstavený

piatou a šiestou skúškou, je treťou skúškou, ktorá nasledovala po druhej skúške Massy a Meriby a po prvej skúške manny.

Pobúrenie pri Tabére, opísané v Numeri 11,1–3, predstavuje siedmu skúšku. Verše, ktoré uvádzajú ohnivú skúšku viery, predstavovanú „Tabérou“, čo znamená „miesto horenia“, predchádzajú verše označujúce putovanie Božieho ľudu púšťou. Netrzeplivosť prejavená v desiatej kapitole stojí v protiklade k sto štyridsiatim štyrom tisícom, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. To sú tí, ktorí majú trzeplivosť svätých, no staroveký Izrael prejavoval v desiatej kapitole netrzeplivosť, ktorá ich v jedenástej kapitole privádza do ohnivej skúšky.

A odobrali sa od vrchu Hospodinovho na cestu troch dní; a archa zmluvy Hospodinovej išla pred nimi na ceste troch dní, aby im vyhľadala miesto odpočinku. A oblak Hospodinov bol nad nimi vodne, keď vychádzali z tábora. A stalo sa, keď sa archa pohla vpred, že Mojžiš povedal: Povstaň, Hospodine, a nech sa rozptýlia tvoji nepriatelia; a nech tí, čo ťa nenávidia, utekajú pred tebou. A keď sa zastavila, povedal: Navráť sa, ó, Hospodine, k mnohým tisícom Izraela. Numeri 10:33–36.

Nasledujúci verš uvádza vzburu v Tabére.

A keď ľud reptal, nepáčilo sa to Hospodinovi; a Hospodin to počul; a vzplanul jeho hnev; a Hospodinov oheň horel medzi nimi a strávil tých, ktorí boli na krajných častiach tábora. A ľud volal k Mojžišovi; a keď sa Mojžiš modlil k Hospodinovi, oheň zhasol. A nazval meno toho miesta Tabéra, pretože medzi nimi horel Hospodinov oheň. 4. Mojžišova 11:1–3.

Provokáciou, ktorá nasledovala po prejavení ohňa, bola túžba po mäsitom pokrme, a to je ôsma skúška. Tá sa nachádza v Numeri 11:4–34. Reptanie v Tabére predstavuje porušenú vyššiu prirodzenosť, nedostatok trzeplivosti, a vzburu žiadostivosti po egyptských hrncoch mäsa predstavuje nižšiu prirodzenosť. Oheň predstavuje očisťovanie ohňom Posla zmluvy v tretej kapitole Malachiáša, lebo prorocky Tabéra znamená miesto horenia a miesto horenia v Božom prorockom Slove sa nachádza v Malachiášovi 3, kde oheň vytvára netrzeplivú triedu určenú na vyčistenie a trzeplivú triedu, ktorá je očistená ako pozdvižovaná obeť.

Tí, ktorých Mojžiš predstavuje v dvojitej skúške vyššej a nižšej prirodzenosti Tabery, sú sto štyridsaťštyri tisíc, ktorí sa upevnili v pravde tak po intelektuálnej, ako aj po duchovnej stránke. Intelekt rozpoznáva vyššiu prirodzenosť a duchovne predstavuje spojenie Božstva s ľudstvom. Božstvo môže byť spojené s ľudstvom iba vtedy, keď je nižšia prirodzenosť ukrižovaná a mŕtva. Byť upevnený v pravde intelektuálne i duchovne predstavuje skúsenosť zapečatenia. Ohne Tabery predstavujú konečné oddelenie pšenice od kúkoľa v diele Krista, ktorý pozdvihuje chrám sto štyridsaťštyri tisíc.

Deviatou skúškou je vzburu Miriam a Árona zaznamenaná v 4. Mojžišovej 12. Toto popudenie sa nelíšilo od popudenia Kóracha, Dátana a Abírama ani od Minneapolisu v roku 1888. Nešlo iba o odmietnutie Božieho posolstva, ale aj o odmietnutie Božej voľby vedenia.

Odsúdenie vodcov, ktorí odmietajú nielen posolstvo, ale aj posla, predchádza desiatej skúške. Vedenie sa prejavuje ako odpadlíci tesne pred nedeľným zákonom, ktorý je desiatou skúškou.

Nedeľný zákon zodpovedá krížu a na ceste ku krížu, ktorým je nedeľný zákon, si vedenie zvolilo Barabáša, falošného Krista, lebo „bar“ znamená „syn“ a „abba“ znamená „otec“. Pri približovaní sa ku krížu (nedeľnému zákonu) alebo ku Kádešu vedenie prejavuje plne rozvinuté odpadnutie tým, že si volí napodobeninu Krista a zároveň priamo vyjadruje občianskym vrchnostiam, že nemá kráľa, iba cisára.

Siedmy, ôsmy a deviaty test označujú proces pečatenia, no ilustráciou sú bláznivé panny. Desiatym z týchto testov bola prvá vzburá v Kádeši, ktorá je predobrazom roku 1863. Od roku 1846 boli Hebreji privedení k Sinaju, aby prijali Zákon. Dve dosky Desatora sú symbolom Božieho zmluvného vzťahu k starovekému doslovnému Izraelu a dve dosky Habakuka sú symbolom zmluvného vzťahu moderného duchovného Izraela. Druhá doska bola predložená v roku 1850 a tak, ako sa staroveký Izrael zaviazal zachovávať Zákon, do roku 1856 prišla záverečná skúška, predobrazená zvedmi, ktorí navštívili Zaslúbenú krajinu. Väčšinový názor, ku ktorému sa dospelo počas siedmich rokov od roku 1856 do roku 1863, bol, že laodicejská púšť je miestom, kde si želali zomrieť.

Obdobie rokov 1844 až 1863 je predobrazne znázornené obdobím, ktoré sa začína krstom pri Červenom mori a končí ďalším krstom pri rieke Jordán, na tom istom mieste, kde sa Ježiš stal Kristom, keď bol neskôr pokrstený Jánom. Krst pri Červenom mori označil zmluvný vzťah so starovekým Izraelom. Tento vzťah sa začal manželstvom, ktoré zároveň uviedlo do pohybu desaťstupňový proces skúšania. Potom boli privedení k Sinaju a sľúbili, že budú zachovávať Jeho zákon, ale nezachovávali ho, a následne zlyhali v desiatej a záverečnej skúške pri prvom odboji v Kádeši. Po štyridsiatich rokoch a po druhom a väčšom odboji v Kádeši vstúpili do zaslúbenej krajiny tým, že boli pokrstení do rieky Jordán.

Všetky orientačné body krstu sú navzájom spojené so zmluvou. Dejiny omegy a druhého Kádeša sú v súlade s dejinami prvého a alfa Kádeša. Mojžišova omega vzburá bola omnoho väčšia než vzburá celého národa pri alfa vzbure v Kádeši. Omega je vždy väčšia. Obe vzbury spolu predstavujú vzburu Izaiášových učeníých i neučeníých, ktorí odmietajú vojsť do odpočinutia posolstva neskorého dažďa.

Tri krsty (Červené more, rieka Jordán a rieka Jordán), prvý Mojžišov a posledný Kristov; teda Mojžiš je alfa a Kristus omega. Písmeno medzi prvým a dvadsiatym druhým písmenom hebrejskej abecedy, trináste písmeno, keď je pripojené a nasleduje po prvom písmene, ktoré je potom pripojené k poslednému a dvadsiatemu druhému písmenu, vytvára hebrejské slovo „pravda“. Prostredný krst bol v rieke Jordán a v Kádeši. Po prvom krste pri Červenom mori nasledoval krst pri Jordáne. No prvý krst pri Jordáne bol odložený o štyridsať rokov až do druhej návštevy Kádeša a skutočného krstu v Jordáne. Tretí krst, predstavujúci čas navštívenia pre Židov, nastal, keď Kristus začal svoje dielo potvrdzovania zmluvy na jeden týždeň podľa naplnenia Daniela deväť, verš dvadsaťsedem, a bola to hodina súdu nad starovekým Izraelom.

Prvý krst pri Červenom mori je posolstvom prvého anjela a dve návštevy Kádeša predstavujú „zdvojenie“, lebo pri prvej návšteve Kádeša a rieky Jordán je znázornená vzburá ľudu Božej zmluvy a pri druhom Kádeši sa prejavuje vzburá vodcovstva. Kádeš a dve návštevy predstavujú

zdvojenie posolstva druhého anjela, v ktorom sa prejavujú dve triedy, pričom obe triedy sú zastúpené ľuďom aj vodcovstvom. Kristov krst je posolstvom tretieho anjela, keď sa pšenica a kúkoľ oddeľujú tak, ako bol staroveký Izrael oddelený od kresťanskej nevesty, s ktorou sa Kristus spojil v hodine súdu nad starovekým Izraelom.

Obdobie rokov 1844 až 1863 predstavuje Červené more až po prvú vzburu v Kádeši. Rok 1844 je prechodom cez Červené more, rok 1846 je mana, symbol skúšky soboty, ktorou Whiteovci prešli v roku 1846, keď uzavreli manželstvo. V roku 1849 Pán po druhý raz vystrel svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud. Zhromaždil ho počas posolstva prvého anjela, keď do dejín vstúpila prvá z Habakukových tabulí, a druhá tabuľa bola určená na ten istý účel.

Omega tabuľka z roku 1850 mala zhromažďovať a skúšať, lebo to robila aj alfa tabuľka z roku 1843. Prvý anjel mal tabuľku a tretí anjel mal takisto tabuľku, lebo prvý je alfa a tretí je omega. „Dve tabuľky“ sú medzníkmi prvého a tretieho anjela — nie druhého. Prorocké obdobie „tabuliek“ sa začína tabuľkou s omylom a končí tabuľkou bez omylu. Dejiny medzi týmito dvoma tabuľkami sú dejinami druhého anjela, keď bola tabuľka odložená bokom až do roku 1850.

Po skončení roku 1843 dňa 19. apríla 1844 bola tabuľa z roku 1843 odložená bokom, lebo vtedy mylne predpovedala rok 1843. Od 19. apríla 1844 až do roku 1850 niet Habakukovej tabule. V dejinách druhého anjela nebola nijaká tabuľa a — Babylon padol. Alfa je tabuľa, omega je tabuľa a uprostred je pád Babylona; symbol vzbury, ktorý je spojený s obdobím, keď nebola nijaká tabuľa. Historické obdobie Habakukových tabulí nesie pečať pravdy.

Rok 1850 bol predobrazovaný Sinajom a odovzdaním Zákona. Táto udalosť bola pripomínaná sviatkom Letníc, keď boli pozdvihnuté dva snopy obetované kývaním. Proces pozdvíhovania snopov obetovaných kývaním je znázornený tlačou a propagovaním tabuľky v máji 1842, ako aj dejinami roku 1849, keď bola pripravená druhá mapa, a roku 1850, keď bola k dispozícii. Toto obdobie je na Kristovej línii znázornené ako päťdesiat dní od Jeho vzkriesenia až po Letnice, teda obdobie rozdelené na štyridsať dní, po ktorých nasledovalo desať.

V roku 1849 Kristus vystieral svoju ruku po druhý raz a v roku 1850 bola k dispozícii druhá tabuľa Habakuka a skúšobný proces vedúci ku Kádešu pokračoval ďalej. V roku 1856 prišla posledná z desiatich skúšok starovekého Izraela, keď bolo v periodiku hnutia uverejnené nové svetlo o Millerovom základnom prorockom zjavení. Počas dvetisícpäťsto dvadsiatich prorockých dní, od roku 1856 až do roku 1863, vošli vyzvedači preskúmať krajinu. V roku 1863 si zvolili nového vodcu, aby ich zaviedol späť do Egypta.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto pravdách.

„Vo videní, ktoré mi bolo dané v Bordoville vo Vermonte 10. decembra 1871, mi bolo ukázané, že postavenie môjho manžela bolo veľmi ťažké. Doliehal na neho tlak starostí a práce. Jeho bratia v službe neniesli tieto bremená, a neocenili jeho námahy. Neustály tlak na neho ho vyčerpával duševne i telesne. Bolo mi ukázané, že jeho vzťah k Božiemu ľudu bol v niektorých ohľadoch podobný vzťahu Mojžiša k Izraelu. Proti Mojžišovi reptali nespokojenci, keď sa ocitli v nepriaznivých okolnostiach, a reptali aj proti nemu.“ Testimonies, zväzok 3, 85.